

etiam apparet. Circumscriptum id est, quod neminem adhuc animadvertisse miror, numero distichorum perfecto et pleno, septingenario: haud sane fortuito, sed, si quid ego video, certo poetae consilio, ne quidquam aut addere temere, aut demere inde liceret. Ratio philosophica interdum est paullo obscurior, quod nec fieri aliter poterat, in rebus tam longe a sensu hominum communi remotis poëtico sermone exornandis. Nexus praesertim sententiarum, dum poëta, brevitati studens, multa transilit cogitatione lectoris supplenda, non ubivis primo adspectu facile intelligitur. Nihil tamen uspiam in toto carmine deprehendi, quod lacerum sit, mutilum vel corruptum.

Quae quum ita se habeant, patet, editorem, qui in eiusmodi libro ingenio abuti voluerit ad sollicitandas lectiones probas, non ardelionis modo partes acturum fore, sed grave quoque piaculum contra antiquitatis auctoritatem admissurum. Restabat provincia, modica quidem ea et angusta, cui tamen administrandae sedulam dedi operam, ut eruditis fidem meam ac diligentiam approbarem. Tacite sustuli menda editionis Calcuttensis; attamen, si quis forte, (cui nec vehementer succenserem) docto cuidam Brachmano, Calcuttae degenti, plus fidei haberet quam mihi, ut is suo iudicio uti posset, omnium, in quibus nostra editio ab illa discrepat, indicem ad calcem adieci. Manifestos calami lapsus, a quibus nullus fere Codex MSctus prorsus est immunis, enotaveram quidem, sed ut chartae et lectoris taedio parcerem, silentio praetermisi. De paucis, quae variae lectionis nomi-